FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 13. DECEMBER 1972 [1]

Hr. Præsident,

ærede dommere,

Fru Van der Schueren, der er af belgisk nationalitet, begyndte at arbejde for Den Høje Myndighed i 1954 og er nu beskæftiget hos Kommissionen i Luxembourg; hun beklæder stillingen i lønklasse C 1 som leder af arkivernes centraldepot.

Som en del af sit verderlag oppebærer hun et udlandstillæg i henhold til artikel 69 i tjenestemandsvedtægten.

Hun blev den 1. oktober 1971 gift med hr. Goeth, der er østrigsk statsborger, hjemmehørende i Luxembourg siden 1964 og ansat i et privat foretagende.

Fru Goth blev, efter at hun havde informeret administrationen om sit ægteskab, i en skrivelse af den følgende 15. oktober fra personaleafdelingen anmodet om at fremlægge et »officielt dokument«, som skulle oplyse, hvor hendes mand havde boet, eller hvor han havde udøvet sin hovedbeskæftigelse i en periode på 5 år frem til 6 måneder før datoen for ægteskabet.

Vedtægtens artikel 4 - 3° i bilag VII, sådan som den var gældende på dette tidspunkt, fastslog, at »Tjenestemanden mister retten til tillægget, hvis han ikke bliver familieforsørger ved ægteskab med en person, der på tidspunktet for ægteskabets indgåelse ikke opfylder forudsætningerne for tildeling af dette tillæg«.

Den 28. oktober 1971 tilsendte chefen for personaleafdelingen under generaldirektoratet for Kommissionens personale og almindelige administration fru Goeth en skrivelse, der lød således:

»Som følge af Deres den første oktober 1971 indgåede ægteskab er Deres ret til udlandstillæg blevet vurderet på ny. Af den bopælsattest, De har sendt os, synes det at fremgå, at Deres ægtemand har været bosat i Luxembourg siden den 25. september 1964. Betingelserne i henhold til art. 4, stk. 3 i vedtægtens bilag VII tillader således ikke, at De bevarer udlandstillægget efter Deres ægteskabs indgåelse, og man vil tage skridt til dets bortfald med virkning fra 1. oktober 1971.

Det beløb, som De fortsat har fået udbetalt i form af dette tillæg i oktober og november, vil blive fratrukket fremtidige lønudbetalinger i fire dele«.

I brev af følgende 22. december anmodede sagsøgeren chefen for afdelingen om at foretage en ny vurdering af hendes sag, idet hun påberåbte sig, at hendes mand, i betragtning af at han hvert år hos myndighederne i Storhertugdømmet måtte have fornyet sin arbejdstilladelse, som var helt nødvendig for ham for at kunne udføre et lønnet virke i Luxembourg, kun kunne betragtes som foreløbig bosat i denne stat. Fru Goeth udtrykte håbet om, at denne situation ville give hende adgang til fortsat at nyde godt af udlandstillægget.

Den 14. januar 1972 forkastede chefen for personaleafdelingen dette argument, idet han blot fastholdt sin tidligere stillingtagen.

Sagsøgeren reagerede ikke straks. Først den 5. april 1972 henvendte hun sig til formanden for Kommissionen med en klage, hvormed hun fordrede generhvervelse af sit udlandstillæg.

Klagen blev registreret på Kommissionens Generalsekretariat den følgende dag, 6. april, men forblev ubesvaret bortset fra en bekræftelse af modtagelsen.

Den 7. juni 1972 blev der af Deres afdeling i sagerne 20/71, fru Bertoni-Sabbatini, og 32/71, fru Bauduin-Cholet, afsagt to domme, hvorved Domstolen fandt, at vedtægten ved at gøre oppebørslen af udlandstillæg afhængig af, at en funktionær, som gifter sig med en person, der ikke opfylder betingelserne for dette tillæg, opnår egenskab af familieoverhoved, har vedtægten etableret en

1 — Oversat fra fransk.

vilkårlig forskel i behandlingen af funktionærer alt efter, om de er mandlige eller kvindelige.

Fru Goeth undlod ikke, så snart disse domme blev kendt, at anmode om en ny gennemgang af sin egen sag.

Ved skrivelse af 5. juli gav administrationen hende besked om, at udlandstillægget ville blive udbetalt hende igen med virkning fra 1. juli, men at »denne regulering dog intet foregriber med hensyn til den fortsatte behandling af Deres klage i henhold til art. 90 i vedtægten«.

Fru Goeth indgav den følgende 3. august til Domstolen en stævning, som gik ud på annullation af den afgørelse, der lå i forkastelsen af hendes klage af 5. april; hun anmoder følgelig Domstolen om også at annullere den afgørelse, hvorved udlandstillægget blev frataget hende fra 1. oktober 1971 til 1. juli 1972, samt at fastslå, at dette tillæg skal udbetales hende med tilbagevirkende kraft for denne periode.

Mod denne klage har Kommissionen i overensstemmelse med art. 91 i procesreglementet fremsat en formalitetsindsigelse om fristoverskridelse med afvisning af sagen til følge. Domstolen har besluttet at indlede mundtlig forhandling om denne formalitetsindsigelse om, at sagen ikke kan fremmes, og vi skal nu undersøge holdbarheden heraf.

Det afgørende i så henseende består i en undersøgelse af skrivelsen fra afdelingschefen af 28. oktober 1971. Såfremt denne skrivelse, hvad Kommissionen hævder, har karakter af en afgørelse, som kan påklages, følger det heraf, at klagen i forhold til den dagældende art. 90 i vedtægten, idet den først blev sendt til Kommissionens formand den 5. april 1972, det vil sige mere end 3 måneder efter den afgørelse, som gik ud på bortfald af udlandstillægget, blev for sent fremsat; følgelig kunne denne klage ikke bevirke afbrydelse af fristen for retslig prøvelse ved Domstolen, idet denne frist allerede selv var udløbet.

Sagsøgeren hævder for sin del, at skrivelsen af 28. oktober 1971 kun var oplysende, altså et foreløbigt skridt. Den indeholdt intet element, som kunne få en til at tænke, at det drejede sig om en endelig truffet afgørelse; bl.a. forekom ordene »afgøre« eller »afgørelse« ikke.

Desuden mener sagsøgeren at finde en bekræftelse af disse argumenter i det faktum, at det kun var i det andet af chefen for personaleafdelingen underskrevne brev af 14. januar 1972, at der blev anvendt udtrykket »afgørelse«. Således mener fru Goeth, at hun indenfor fristen på 3 måneder regnet fra nævnte dato, den 14. januar, retsgyldigt har indgivet sin klage til Kommissionens formand den 5. april.

Vi kan ikke dele dette synspunkt. Domstolens praksis har klart fastslået, at Domstolen ikke vil hæfte sig ved en retsakts ydre form, dens fremtræden, men derimod vil lægge vægt på dens objektive indhold med henblik på bestemmelsen af dens egentlige natur og dens virkelige rækkevidde.

Det spiller derfor kun en ringe rolle, at den meddelelse, der blev givet sagsøgeren den 28. oktober 1971, ikke benyttede udtrykket »afgørelse«, og at den fremtrådte som en »skrivelse til fru Goeth«.

For det andet har denne skrivelse klart ikke karakter af en simpel oplysning, en notits eller en forberedende foranstaltning.

Den har karakter af en afgørelse. Først udtales det, at »af den bopælsattest, som De har sendt os, synes det at fremgå, at Deres ægtemand har været bosat i Luxembourg siden den 25. september 1964; betingelserne i art. 4, stk. 3 i vedtægtens bilag VII tillader således ikke, at De bevarer udlandstillægget«. Således udtrykkes begrundelsen for afgørelsen. Derefter kommer konklusionen: »Man vil tage skridt til dets (tillæggets) bortfald med virkning fra 1. oktober 1971«.

Selv om formuleringen måske er ufuldkommen, og selv om det havde været bedre at skrive: Tillægget bortfalder med virkning fra 1. oktober 1971, er den dog ikke derfor mindre klar; den udtrykker en effektivt truffet afgørelse, hvis praktiske konsekvenser iøvrigt er præciseret i det sidste afsnit af skrivelsen »Det beløb, som De fortsat har fået udbetalt i form

af dette tillæg i oktober og november vil blive fratrukket Deres fremtidige lønudbetalinger i fire dele«.
Det må desuden erindres, at administrationen straks efter den 15. oktober klart havde oplyst sagsøgeren om muligheden af dette bortfald, idet den anmodede hende om at fremskaffe et officielt dokument, som attesterede hendes mands faste bopæl eller det sted, hvor han havde arbejdet i en periode af 5 år før ægteskabets indgåelse.
Administrationen tilsigtede således klart at informere fru Goeth om, at hendes nylig indgåede ægteskab kunne få konsekvenser for hendes ret til udlandstillæg. Denne første skrivelse var således blot en forberedende foranstaltning. Derimod var skrivelsen af 28. oktober den virkelige afgørelse, hvis mulige fremkomst sagsøgeren på forhånd var blevet underrettet om.
Desuden er det ikke i brevet af 22. december 1971 fra fru Goeth til chefen for personaleafdelingen muligt at se en »klage« i den i tjenestemandsvedtægtens art. 90 forudsatte betydning.

— For det første fordi den ikke er adresseret til ansættelsesmyndigheden hvad denne artikel kræver;
— endvidere fordi sagsøgeren ikke forlangte, at den i skrivelsen af 28. oktober indeholdte afgørelse blev tilbagekaldt; hun nøjedes med at hævde, at hendes ægtemand kun var bosat løst og midlertidigt i Luxembourg, idet han var underkastet en årlig fornyelse af arbejdstilladelsen, hvilken kunne nægtes ham.

Selv om man i øvrigt alligevel skulle mene, at dette brev udgør en virkelig klage, er sagsanlægget ikke af den grund mindre forsinket, thi svarskrivelsen fra chefen for personaleafdelingen af 14. januar 1972 måtte da anses for en udtrykkelig forkastelse af nævnte klage. Sagsøgeren havde således været forpligtet til at søge sin ret hos Domstolen indenfor en tidsfrist af 3 måneder regnet fra denne forkastelse, det vil sige senest den 15. april 1972.
Men i virkeligheden har dette brev ikke, af de grunde som vi lige har påvist, karakter af en klage i overensstemmelse med art. 90 i vedtægten. Hvad angår den skrivelse, hvori chefen for personaleafdelingen afviste det argument, som var fremsat af sagsøgeren, har denne udelukkende karakter af en bekræftelse af den oprindelige afgørelse af 28. oktober 1971. Den indeholder intet nyt konstitutivt element.
Under disse omstændigheder, er man tvunget til at fastslå, at sagsøgeren ifølge retspraksis enten skulle have indgivet klage direkte til Domstolen inden for en frist af 3 måneder regnet fra den 28. oktober 1971, datoen for forkyndelsen af den afgørelse, som hun klagede over, eller, inden for samme frist, skulle have indgivet en foreløbig klage til administrationen i overensstemmelse med art. 90; hun ville således have været i stand til at angribe den udtrykkelige eller stiltiende forkastelse af klagen og kunne samtidig have anmodet Domstolen om at få den oprindelige afgørelse annulleret.
Som vi har set, indgav hun imidlertid først i henhold til art. 90 i statutten klage til Kommissionens formand den 5. april 1972, altså efter udløbet af fristen på 3 måneder fra forkyndelsen af den afgørelse, der blev klaget over.

Vi kan således kun konkludere:

— at stævning nr. 56/72 må afvises fra realitetsbehandling

— og i overensstemmelse med art. 70 i procesreglementet, at sagsøgeren afholder sine egne omkostninger, mens Kommissionen bærer de af den selv afholdte udgifter.